

jen úmysl zabrániti Marii M-ové v útěku a donutiti ji k setrvání v silničním příkopu, neprovádí číselně uplatňovaného důvodu zmatečnosti čís. 11 § 344 tr. ř. po zákonu, neboť zákonné dolíčení kteréhokoli z důvodů zmatečnosti hmotněprávní podle § 344 tr. ř. předpokládá, že stěžovatel, setrváváje při skutečnostech a vůbec při skutkovém ději, zjištěném výrokem porotců, dovozuje porovnáváním tohoto děje s ustanoveními trestního zákona, že zákon byl porušen, bylo ho nesprávně použito nebo posléze že byl mylně vyložen. Tímto způsobem nepočíná si zmateční stížnost, která právě jen pomocí oněch četných odchylek od skutečností, zjištěných z části přímo, z části vzhledem k povaze věci i nepřímo výrokem porotců a dovoláváním se jiných skutečností, výrokem tím ani přímo ani nepřímo nezjištěných, snaží se dovoditi, že čin obžalovaného mohl by zakládati nanejvýše skutkovou podstatu zločinu podle §§ 98 a 99 tr. zák., nebo dokonce skutkovou podstatu pouhého přestupku podle § 516 tr. zák. Důvodu zmatečnosti čís. 11 § 344 tr. ř. nedoličuje posléze zmateční stížnost způsobem, hovicím zákonu, ani, pokud vyslovuje různé domněnky o tom, co porotcové chtěli nebo naopak nemohli vložit do svého výroku jako projev svého přesvědčení, ani, pokud znova opakuje ony své pochybnosti o dostatečné intenzitě a délce trvání omezení osobní svobody Marie M-ové, ani posléze pokud tvrdí, že obžalovaný jednak nebyl s to si uvědomiti, že se dopouští omezení osobní svobody, jednak k jejímu omezení nesměřoval ani jeho úmysl. Stačí poukázati na hořejší úvahy a zdůrazniti zejména znovu, že podřadění skutku pod zločin podle § 93 tr. zák. není na závalu ani pachatelův dále sahající úmysl konečný, jmenovitě, jak tomu bylo i v souzeném případě, jeho úmysl předsevzítí mimomanželskou soulož, a že v případech, v nichž skutková podstata zločinu podle § 93 tr. zák. přichází v úvahu následkem pachatelova dobrovolného upuštění od zločinu podle § 125 tr. zák., stačí zjištění jeho úmyslu, směřujícího k výkonu tohoto zločinu, které nahrazuje v případech tohoto druhu zjištění úmyslu, požadovaného jinak ke skutkové podstatě zločinu podle § 93 tr. zák.. Na vědomí obžalovaného, že omezuje osobní svobodu Marie M-ové způsobem, zakládajícím skutkovou podstatu tohoto zločinu, zejména na vědomí bezprávnosti jeho počínání si vůbec a vážnosti odporu, poukazují však skutečnosti, položené za základ obžalovacímu spisu a pojaté takto i do druhé, eventuální otázky, zcela nepochybně. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako bezdůvodnou, z valné části i jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 2957.

Pro otázku, zda jde o krádež, či zpronevěru, záleží na tom, zda byla věc, jež je předmětem závadného jednání, přenechána pachateli do vylučné skutečné moci, čili nic. Krádež tu bude, neměl-li pachatel vůbec, nebo měl-li toliko společnou skutečnou moc nad věcí, naproti tomu jde o zpronevěru, byla-li věc předána do vylučné moci pachatelovy.

Zřízenci nebo zaměstnanci, činní v obchodě nebo v závodě, nejsou již z důvodu svého zaměstnání držiteli zboží, jež je v obchodní míst-

nosti nebo na skladě a ohledně něhož jsou pověřeni jistými úkony, a to ani tehdy, když vykonávají nad věcmi těmi určitou skutečnou moc.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1927, Zm II 113/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 13. ledna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176 II. c), 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že nalézací soud právně mylně kvalifikuje jednání obžalovaného jako zločin krádeže místo jako zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák. Stížnost je bezdůvodna. Nalézací soud zjišťuje po skutkové stránce, že obžalovaný byl od 25. května 1924 až do 31. března 1926 v P. manipulátem skladu dřeva čsl. dřevařské akciové společnosti v B. a že jeho úkolem bylo, by dřevo, přicházející z panské pily v P., převzal, dal na sklad a je podle pokynů centrály v B. expedoval a zaúčtoval; že byl kromě toho oprávněn k prodeji řeziva v drobném a měl převzaté peníze s vyúčtováním zasílati měsíčně centrále; že obžalovaný této důvěry zneužil a prodal pro sebe ze zásob společnosti asi 315 m³ dřeva a dosaženého výtěžku použil pro sebe, aniž by vůbec byl centrálu o prodejích zpravil. Nalézací soud shledal v tomto jednání skutkovou podstatu zločinu krádeže, nikoliv zpronevěry, v úvaze, že, když obžalovaný jménem své zaměstnavatelky přejímal řezivo do skladu podléhajícího jeho doзору, nebylo dřevo v jeho držbě, nýbrž v držbě společnosti, která výhradně mohla s ním nakládati a že ani oprávnění k samostatnému prodeji v drobném nemění nic na tomto poměru; že v důsledku toho sluší dřevo obžalovaným prodané považovati za odňaté z držení a bez přivolení jeho zaměstnavatelky a nikoli jen výtěžek přijatý za prodané dřevo za zpronevěřený. Toto stanovisko odpovídá zákonu. Obžalovaný, zjednán byv čsl. dřevařskou akciovou společností ku shora uvedeným pracím a úkonům, byl k ní v poměru osoby zaměstnané ku zaměstnavateli, tudíž v poměru, jaký má na zřeteli § 176 II. c) tr. zák. Jeho úkolem bylo, vykonávati řečené práce a prodávati řezivo na skladě ve smyslu oprávnění jemu daného a přijímati pro zaměstnavatele stržené za ně peníze. Držba, to jest skutečná disposiční moc nad dřevem, nebyla mu předána. Aspoň nevychází ani ze zjištění rozsudkových ani ze spisů na jevo, že se zaměstnavatelka své skutečné moci nad dřevem a své vůle, moc tu uplatňovati, úplně vzdala a poskytla obžalovanému výlučnou skutečnou vládu nad ním. Pro otázku, zda jest tu skutková podstata krádeže, či zpronevěry, záleží na tom, zda byla věc, jež je předmětem závadného jednání, přenechána pachateli do výlučné skutečné moci čili nic. Krádež tu bude, neměl-li pachatel vůbec nebo měl-li toliko společnou skutečnou moc nad věcí, naproti tomu jde o zpro-

nevěru, byla-li věc předána do výlučné moci pachatelovy. Že tu byl tento poslední případ, nevysvítá ze zjištění rozsudkových a nelze to dovozovati ani z toho, že obžalovaný byl oprávněn prodávati dřevo v drobném, poněvadž tím není míněno nic jiného, než že ho zaměstnavatelka ustanovila pouze ku prodeji. Nenabývajíť zřízenci nebo zaměstnanci, činní v obchodě nebo závodě, již z důvodu svého zaměstnání držby zboží, jež je v obchodní místnosti nebo na skladě a ohledně něhož jsou pověřeni jistými úkony, to ani tehdy, když vykonávají nad věcmi těmi určitou skutečnou moc. Podle toho zůstalo dříví v držení zaměstnavatelky obžalovaného, která, pokud bylo dříví na skladě, mohla s ním každou chvíli nakládati. Tato skutečná disposiční moc musila býti teprve přerušena, chtěl-li se obžalovaný sám do držby dostat; to se stalo tím, že prodal dříví, náležející zaměstnavatelce, pro sebe, a peníze za ně stržené si ponechal. To vtiskuje jednání obžalovaného povahu krádeže. Stěžovatel porušil tedy držbu své zaměstnavatelky a nepadá na váhu, že zneužil i důvěry v něho kladené. Bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2958.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pojem »tajné organisace« (§ 17 čís. 1 zákona) nevyžaduje nezbytně, by státu nepřátelské sdružení jednalo ve všem jen potají a ve skrytu; za tajnou jest považovati i takovou organisaci, která vystupuje sice veřejně, úmyslně se však vymyká ingerenci a kontrole úřadů zdejšího státu, ustavena jsouc a postupujíc tak, by byla mimo dosah a pravomoc zdejších úřadů.

»Sudetendeutscher Heimatbund in Berlin« jest tajnou organisací ve smyslu § 17 čís. 1 zákona, jejíž působnost vztahuje se zvláště na to, by příslušníci německého národa, žijící mimo hranice říše, tudíž i němečtí příslušníci Československé republiky, byli skutečně sloučeni s německou říší.

Pro otázku trestnosti určitého projevu je výlučně rozhodným jen obsah projevu a ustanovení trestního zákona, pod které jej dlužno podřaditi, a nezáleží na tom, zda v tom kterém případě zakročily tiskové úřady, či z jakého důvodu snad nezakročily.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

§ 24 zákona není deliktem obsahovým, nýbrž pouze pořádkovým deliktem tiskovým, normou tiskově policejní, která zakazuje reprodukci zabaveného tiskopisu; nepadá sem sice reprodukce nepodstatných a trestně bezvýznamných vět zabaveného tiskopisu, není však zapotřebí doslovného uveřejnění, nýbrž stačí reprodukce trestného obsahu; k tomu, by samostatně posuzoval, co v jednotlivém případě tvoří trestný obsah zabaveného tiskopisu, není povolán soudce, který vynáší nález podle § 24 zákona, poněvadž účelem tohoto zákonného ustanovení jest, uhájiti ve směru tom již vydaný soudcovský, nález, jehož obsah a odůvodnění jsou jediné rozhodny pro posouzení trestnosti zabaveného obsahu.